

Spremili smo ga drugo jutro na južni kolodvor in mu zapeli za srečno pot:

Jeriho po morji plava,
Drevesca se priklanjajo.
Oh le naprej! oh le naprej!
Dokler je še vetra kaj itd.

Sklenem zdaj originalov prvo vrsto iz študentovskega življenja. Nadaljeval jih bom prihodnje leto iz našega prostega ljubljanskega življenja; in tako se ti, dragi bravec, za ta čas priporočujem in ti želim veselo in pisano novo leto.

Mojim prijatlom.

Ker sploh je navada,
Dan prvi u let'
Si vošiti: v sreči
Let dokaj živet',

Tud jez se približam
Prijatli do Vas,
Darujem Vam želje
Za srečniši čas.

Naj sreča velika
Vas vodi po svet',
Da bote to leto
Lizali zgolj méd!

Bolezen naj zgine
Na veke od Vas,
Požirajo sline
Zdravniki cel čas!

Karkolj se polot'ite,
Prav steče naj se,
Naj delo prav vsako
Spod roke Vam gré!

V veselju živite
Dni, tedne, cel' let',
Da nič ne opari
Življenja Vam cvet.

Denarja na kupe
Bog naj Vam dá,
Naj bode papirnat,
Al zlat, al' s srebra!

Ker Bog sam je rekel:
Ni dobro živet'
V samoti na svetu,
Vam vošim deklet!

Najboljo, najzalšo,
Kar svet jih imá,
In ktera 'ma dnarce,
Naj vsaka Vas štimá.

Prijatli naj bodo
Vam vedno zvesti,
Če se pa pokvar'jo,
Naj vrag jih pestí!

In kadar končate
Na zemlji svoj tek,
Pred Vam naj podá se
Hudoba u beg!

V Ljubljani.

Klara R.

Dopisi.

Iz Istre 18. dec. J. P. — Kako da se slovenski enakopravnosti pri nas godí, naj dragim „Novicam“ sledeča dogodba razjasni; saj je ena skušnja bolja priča, kakor deset „leitartikelnov“. — Prvi dan tega mesca pride c. k. koperški okrožni poglavar, trd Lah, v našo čisto slovensko županijo zavoljo volitve dveh mož, ki imata prihodnje dni z drugimi vred v Koprnu poslanca voliti za deželni istrski zbor namesti gosp. Samsa-ta, ki se je temu poslu odpovedal. Pri ti priliki skoraj pol ure v visoki talijanščini proste slovenske volivce nagovarja, po dovršeni volitvi pa jima zanimive ukaze daje. Z odprtimi ustami ga poslušajo in nepremakljivo gledajo, ko neumni volički pisane vrata. Da gospod župnik jim prav po domače ne raztomačijo visokega laškega razlaganja, stavim kar hočete, ne bi ga bili razumeli do sodnega dne. Imel je sabo tudi imenik volivnih mož, v katerem so bile trde slovanske imena od laškega pisarja tako zmotno zapisane, da smo se vsi nazoči za trebuhe držali, ko jih je klical, kjer tako grozovito strašnih, pohujšljivo smešnih še vse svoje žive dni slišali nismo; se vé, da na klicanje takih imen se nihče ne oglasi, ker takih imen ni v naši županiji pa tudi ne pod Bogom na celem svetu. — Ni se tedaj čuditi, da dan za dnevom bolj premožni kmetje k meni prihajajo in me lepo prosijo, naj bi njihove otročiče laški vadal, ki mi na vprašanje: zakaj pa? tako-le odgovarjajo: „Zato, da bi vsaj za silo svoje „štrumente“ (vsakovrstne pisma) brati znali, in da bi pri gosposki kaj več veljali, ko mi, njihovi očetje. Saj ste se pri zadnji volitvi sam prepričal, kaj da naš jezik veljá in koliko nam pomaga.“ — Vidite, tako se godí naši

enakopravnosti v Istri! Ali pa utegne to kadaj dobro biti za Avstrijo, da se Slovan prerodí v Laha, naj sodijo tisti sami, katerim je Rimljan že nekdanj rekel: „Videant consules, ne res publica quid detrimenti capiat.“ Jaz le to rečem, da v takih okoljshinah, kakor smo sedaj, ni čuda, če istrski Slovan po laščini hrepeni kakor žejni jelen po vodi in da ona čedalje globokeje korenike poganja v osrčje slovanske istrske zemlje!

Iz okolice celjske 27. grudna. (Vošilo za leto 1863.) Da bi Slovenci v novem letu spet toliko napredovali kakor v pretečenem letu, — da bi se toliko iskrenih domoljubov na novo izbudilo kakor v pretečenem letu, in da bi našim protivnikom ljubi Bog v novem letu pamet razsvetlil! Bod daj srečo!

Dva kmeta iz Teharjev:

Miha Vizjak.

Anton Grabič.

Iz Slovenskih goric na Štaj. na sv. Štefana. — (*List domače gore*). Domače blago najboljše blago: prigovor pravi, in le takrat, ako česa doma ne dobiš in med domačini ne najdeš, se obrni na ptuje. Domačim umetnikom in rokodelcom kolikor je mogoče pomagati, je dolžnost vsakega poštenega rojaka. Iz tega namena tudi jaz naznanjam bravcom „Novic“, posebno gospodom duhovnom, da jim, ako kaj iz zlata ali srebra za Božjo službo ali za kako drugo rabo potrebujejo, ni treba pošiljati svojih denarjev ptujcom, ker imamo v Ljubljani domačo izurjeno roko, vredno pohvale. Pred enim mescom so farmani sv. Lenarta v Slovenskih goricah dobili novo prelepo monštranco, ktero je izdelal g. Matevž Šreiner. Zloge je gotiške in res tako lepa, da se vsakemu dopade. Pri gosp. Matevžu Šreiner-ju v Ljubljani se dobi tudi vsake sorte dela iz zlata ali srebra, pri njem se tudi ponošene stvari pozlačujejo in osnažujejo, in pripravljen je, vsakemu po najboljši ceni z dobro robo poslužiti. Te vrstice zapišem, da g. duhovnim postrežem, in gosp. Šreiner-ju, kolikor Bog dá, podpornikov in prijatlov pridobim. — Vinca je pri nas letos prirastlo obilno, pa tudi žlahno je, vendar se mi vidi, da ga bomo sami morali piti, ker kupca od nikodar ni. Oddavajo ga po 50 gld., še boljšega po 60 gld., više malokaj. — Zimo imamo prek in prek suho. Pretekli mesec smo dobili nekoliko snega, ki pa ni dolgo ostal, ta mesec ni ga bilo celó nič. Ako Bog dá, bomo drugo leto spet dobili kruha in vinca dovolj; povsod se nam kaže veselo upanje.

Iz Loke. (Oznaniilo in povabilo.) Naznanuje se vsem domačim in unanjim častitim udom čitavnice loške in čast. udom drugih čitavnic, da bo v naši čitavnici druga slovesna „beseda“ prihodnje nedeljo, to je, 4. dne mesca januarja. Prosimo častite ude, da bi se jih mnogo sošlo k tej veselici; kolikor več nas pride skupaj, toliko večja je zabava. Tisti gospodje, gospé in gospodičinje, ki nas mislijo pri tej besedi s kakim govorom, kako deklamacijo ali igro na glasoviru razveseliti, naj blagovolijo se pismeno saj dva dni poprej pri odboru oglašiti.

V Loki 27. dne dec. 1862.

Odbor čitavnice.

Iz Tomina. (Vabilo.) V pondeljek po sv. treh kraljih, to je, 12. januarja p. l. bo v tukajšni čitavnici „beseda“, h kateri slavno društvo prijazno vabimo.

V Tminu 24. grudna 1861.

Odbor čitavnice.

Iz Ljubljane. Omenile so v svojem poslednjem listu „Novice“ s posebnim veseljem, kar je Njih Veličanstvo presvitli cesar ob poslovu od državnih zbornikov blagovolil reči gosp. dr. Tomanu zastran dežele naše. Al omenile so to le ob kratkem, kakor nam je naš dopisnik iz Dunaja pisal. Govorivši sedaj s gosp. dr. Tomanom samim moremo obširniši povedati pogovor njegov z Njih Veličanstvom, da s tem tudi razjasnimo, kar je bilo o tem v nekterih nemških časnikih rečeno. Ko je presvitli Cesar pohvalil delavnost dr. Toman-a v državnem zboru, mu je zaupanje razodel, da tudi v deželnem zboru domačem, ki bo imel mnogo opravil, bo ravno tako priden, in da deželni zbor kranjski

bo v lepem porazumljenju raznomislečih mnogo koristnega dovršil za deželo. Gosp. dr. Toman je Njih Veličanstvu s spodobno besedo zagotovil, pa vsi zborniki krajski si poganjajo za edinost in krepost Avstrije, in če bo vse, naj si bodo sicer kakoršnih koli misli, tista zmernost in pravičnost za narod naš navdajala, kakor mene in ki so z menoj edinih misel — je dostavil dr. Toman — je porazumljenje gotovo in gotov je dober uspeh zbora v deželi, ki je Vašemu Veličanstvu vseskozi tako verno udana, kakor so zastopniki njeni. In na to so Cesar odgovorili: „Res! Krajci so bili vsigdar zvesti“. — To je bil zapopadek Cesarjevega pogovora, kateri kaže, da ima Njih Veličanstvo v blagem spominu našo deželo, o kateri po pravici naš pesnik poje, da „Hrib in hrast se omaje, zvestoba Slovenca ne gane“. Cesar pa stavijo tudi zaupanje v deželni zbor krajski, in tudi to zaupanje se ne bode zmotilo, ako se spolne to, kar je dr. Toman prav iz naših src govorivši Njih Veličanstvu rekel. Zmerno zahteva zastopnik slovenskega našega naroda le pravico svojemu narodu, da po njej na poti vedno boljše omike dospeva čedalje več duševnega in materialnega prida. Brez teh pravic ni za-nj ustavnega življenja in ničesa tega, kar ima ustava dodeliti vsem narodom. Kdor nam te pravice krati, ni mož ustave, ni prijatelj naše ožje, ne velike domovine naše. Bog daj, da se zavedajo vsi zborniki naši zvesto, da slovenski narod biva na Krajskem in da „narod brez narodnosti je telo brez kosti.“

— Komaj je poldrugo leto preteklo, kar so se „Novice“ veselile prihoda domoljubnega našega rojaka gospoda dr. Schrott-a kot začasnega c. k. deželnega zdravniškega svetovavca v Ljubljano, in že moramo žalostnega srca naznaniti, da naš v službenem in privatnem življenju občesposhtovani gospod, povikšan za pravega c. k. deželnega zdravniškega svetovavca, pride v Trst. Javno zdravništvo primorsko prejme ž njim moža, ravno tako skušenega kakor energičnega, ravno tako bistroumnega kakor dobrovoljnega: vse to so lastnosti, ki nam, zraven iskrenega domoljubja, zgubo gosp. doktorja toliko bridkejo delajo.

— Ljubljanska zdravniška družba se je po dovoljenji visoke c. kr. vlade razširila v zdravniško družbo za celo deželo; pristopilo ji je že nekoliko c. k. okrajnih zdravnikov iz dežele, tako, da šteje zdaj že 22 udov; pristopilo jih bode gotovo še več. Družba si drži 18 zdravniških časnikov in njena bukvarnica šteje že čez 400 zvezkov različnih knjig.

Iz Ljubljane. —š— V nedeljo ob 11. uri dopoldne je bil letni zbor čitavnice naše. Zbralo se je nad sto družbenikov, da bi slišali izvestje odborovo zastran čitavničnih zadev preteklega leta, pa tudi volili nov odbor.

Predsednik čitavnice in mestni župan gospod Mihael Ambrož je začel zbor s sledečim ogovorom: „Obhajamo danes drugi letni zbor. Pri prvem letnem zboru smo se le v prihodnost obračali, ker zgodovine družtvne nismo še imeli. Danes se lahko nazaj in naprej obrnemo, ker imamo že od pretečenega leta kaj povedati, zraven pa v prihodnost svoje oči obrniti. Naše ravnanje preteklega leta bo tajnik obširniše razložil, — meni pa dopustite ponoviti, kar sem pri prvem zboru omenil. Rekel sem, da smo vsadili mlado vejico narodne omike v domačo zemljo — v središče slovenskih deželá — v glavno mesto Ljubljano; obljubil sem, da se bo drevesce dobro obrastlo, in če bi ga ravno mnogi vetrovi in viharji sèm ter tjà majali, okrepčalo se bode, zato, ker je zasajeno v pravem kraju. Ne prilastujem si sicer lastnosti preroka, pa moje prerokovanje se je spolnilo natanko, kakor sami vidite, da drevesce že čvrsto stoji in da je pognalo že mladike, ki se razširjajo po drugih krajih slovenskih deželá.

Zgodovina enega leta nam je vzrok, da obračamo danes zaupanja polni naše oči v prihodnost, — ne bojimo se več krivega natolcevanja in hudobnega obrekovanja, ker smo v pretečenem letu dostojno pokazali, kaj da je naš

namen — in kaj da zahtevamo. Naš namen edini je le omika našega zanemarjenega maternega jezika na poti društvenega življenja, in kdor temu namenu še v prihodnje druge razmere podtikuje, je lažnik, kakor so bili vsi tisti, ki so nas dozdej obrekovali. Da nam je pa čiščenje našega jezika živa potreba za omiko ljudstva slovenskega, nam ne more nobeden zopergovoriti. Saj nam je dobro znano, kako sistematično in očitno se je pokvarjal naš jezik. Ko je deček v šolo prišel, so ga začeli po tedanji šegi sukati: — v „ponk“ so ga posadili, „Schulgesetze“ so mu „doli brali“, če je „schwazov“, so ga v „schworze buch“ zapisali, če je bil „flisek“, so ga za „musterschularja“ naredili — učili so ga potem „abändrati“, „abwandlati“, in tako so ga šolmaštri sami s takimi besedami učili tisto čobodro, katero so pravo „krajnsko špraho“ imenovali in kateri so ptujci take priimke dajali, da se sramujem jih tukaj ponavljati. Tako se je zgodilo, da so ravno šolarji, kateri so zastran „kulture“ učelišča obiskavali, ostudno čobodro med ljudstvo zatrosčevali. Zraven tega pa je za tudi potrebno posvetno omiko manjkalo pripravnih beril; zgodbe svetega pisma, prestavljene po Japelnu in Kumerdaju, Tomaž Kempenzar, življenje sv. Genoveve itd. so bile edine berila, pa še te le v redkih hišah. Ni tedaj po takih zaprekah in overah čuda, da je obširniša omika po domači poti čisto zaostala in da se je móгла po drugih jezikih pridobivati. V letu 1843 so začele izhajati „Novice“ v poduk prostega ljudstva, in ž njimi se je odprla nova dōba naše literature. Res je, da je ta časopis veliko ljulike populil in mnogo mnogo dobrega semena na domačem polju zasejal, — al on je bil le podlaga za branje — v govoru in v djanju je bil naš jezik še vedno siromak. Ko se je zablížela leta 1848 svetlejša doba, se je tudi obudila želja po praktični omiki našega jezika, in ustanovilo se takrat slovensko društvo. Ko je pa vlada tadajna spet na rakovo pot se obrnila, je utihnilo društvo in na tihem tlelo do lanskega leta, ko so nam presvitli cesar prostovoljno ustavo podelili. Živa potreba omike našega jezika je stopila spet na dan. Ravno tisti gospod, ki se je od leta 1843 na domačem polju potil, je bil prvi sprožil osnivanje čitavnice, ktere namen je: omika in praktična vaja slovenskega jezika. Bili ste pa meni prijazni in zvolili ste me za vodja novega društva. Al prepričan sem, da moje zasluge in lastne vednosti niso nič pripomogle k temu zaupanju. Vas je morebiti želja obudila svojemu društvu kako politično zavetje pridobiti in mlado šibično dete s političnim plajškom pokriti, da bi bilo zavarovano v prvih dnevih sovražnih napadkov. Al, dragi moji, minul je čas nevarnosti; okrepčalo se je dete in stoji že čvrsto na nogah, — ne boji se več napadkov, ne potrebuje politične odeje: zato me vabi kristjanska pohlevnost, odstopiti od vodstva, za katero imate bolj prebrisano glavo med sabo, — terja pa to od mene tudi pravica, da naj se skaže tistemu možu očitna čast predstojništva, kateri je za blagor našega naroda in tedaj tudi zastran osnovanja čitavnice naše že tolikrat grenke požiral. In tako mislim, dragi moji, da bomo slovesnost drugega letnega zbora veljavno obhajali, ako enoglasno izvolimo dr. Bleiweis-a za predsednika čitavnice in v ta namen vabim vse gospode, kateri so mojih misel, da naj vzdignejo roko!“

Gosp. dr. Bleiweis prosi za besedo, v kateri svoje zavetje obznanjuje, da je gospod predsednik kaj tacega predložil, kar mora on prvi in na vso moč odbijati in kar tudi v začetnem govoru predsednikovem nikakor ni na pravem mestu. On tedaj protestira zoper tak predlog, ker ni le čisto navskriž z njegovim mnenjem, temuč tudi z mnenjem vseh družbenikov, katerih želja in volja mu je dobro znana. Mi vsi smo se porazumeli o vse drugačnem predlogu — pravi dr. Bleiweis — s katerim smo se namenili na dan stopiti, kadar pride volitev predsednika na vrsto. Ker pa je gosp. predsednik tako hitel namesto sebe name-

stiti mene in odložiti predsedništvo čitavnice, vem, da spolnujem voljo vseh družbenikov, da po takem prekucnemo dnevni red, in zato že zdaj rečem, da se vsi združujemo v enem glasu, da naj gosp. Ambrož tudi vprihodnje predsednik čitavnice bude. (Od vseh strani: Da, da, pravo, pravo!) Čeravno je res, da nam je vsem dobro délo in po celi deželi od vseh domoljubov bilo z radostjo sprejeto, da se je župan glavnega mesta, po zaupanju, ki smo mu ga lansko leto skazali, vstopil tudi na čelo narodnega društva, bi bilo to velika nevhvaležnost, da bi tistega moža, ki je prevzel v mršavem času predsedništvo čitavnice, zdaj ne volili za svojega predsednika. (Pravo! pravo! od vseh strani). Če ste, gospod predsednik, takrat, ko so silni viharji zaletavali se na mlado domačo društvo, imeli krmilo v svojih rokah, kako da se ga zdaj želite znebiti, ko je strast potihnila in pamet na njeno mesto stopila, — zdaj ko so se protivniki naveličali strupene jezike brusiti, spoznaje, da poštena domača naprava vendar tudi ima svojo pravico na domači zemlji. Ker pa ste, gospod predsednik, blagovoljno omenili „Novic“, naj tudi jez svojo povem, da ravno Vas, ako prebiramo prve nje tečaje, nahajamo med tistimi pisatelji, ki so za narodno stvar že takrat però zastavili, ko je še celó malo delavcov bilo na polji domačem. Bili ste takrat predstojnik c. kr. okrajne gosposke, tedaj v okoljšinah, v katerih je mnoge gospose strah, pokazati se za to, kar so, Slovence. Ker se tedaj tudi Vi ne truditi še le od lani za blagor slovenskega naroda, tedaj tudi iztega ozira nimate vzroka, da zdaj, ko se že veselimo žetve onega, česar smo takrat sejali, bi zapustili čelo društva, ki je ravno tako pošteno kakor lojalno, ravno tako potrebno kakor koristno, in ki se ponašati more, da so mu iz srca udani vsi domoljubi. Zato ponavljam predlog: da vsi, brez pisanja volitnih listkov, Vas volimo spet za predsednika čitavnice!“ — Le en glas „da, da“ in „živio“ je donel po dvorani. In volitev je bila končana. Taki enoglasnosti se gosp. župan ni mogel zoperstaviti in sprejel je volitev.

Potem so prišli drugi predmeti na vrsto. Ker nam prostora manjka, omenili bomo sklepe le ob kratkem.

Gosp. tajnik Praprotnik bere kratek, pa prav jederno sestavljen pregled vseh družtvenih opravil preteklega leta, ki je bil s tako zadovoljnostjo sprejet, da je bilo sklenjeno, ga z imenikom družtvenih udov, ki se ima brž natisniti, na svitlo dati. Naznanili bomo ta pregled drugo pot. — Gospod dnarničar Več naznanja dnarstveni stan društva. — Predlog gosp. prof. dr. Vončina: naj družba voli tudi častne ude in za to nastopi postavno pot, je bil enoglasno sprejet, in na predlog dr. Bleiweis-a gosp. A. Nedved za svoje zasluge o pevskih zadevah čitavnice za častnega uda v zapis vzet. Po predlogu gosp. dr. Etb. Costa-ta je bilo sklenjeno, naj častne ude potrjuje občni zbor. — Dalje je obveljal predlog gosp. A. V. Supana, naj tudi odboro ve seje bojo očitne, — dr. Bleiweisov, J. Debevcov in Žeravcov predlog: naj za napravo novega spodobnega pohišja v veliki dvorani se izdá 100 do 200 delnic (akcij) po 10 gold., — in pa gosp. Levstikov predlog: naj se za leto 1863 napravi prevdarek dohodkov in stroškov. Ko so bili za pretres letošnjega računa gospodje Kavčič, Jamšek in Levstik izvoljeni, se je očitna zahvala naznanila gosp. Več-u za veliki trud, ki ga je imel leto in dan z dnarstvenimi zadevami. Namestnjega je bil gosp. trgovec Fabian za leto 1863 enoglasno izvoljen. Pa tudi ostalemu odboru je občni zbor svojo zaupnico s tem skazal, da so spet vsi ovborniki bili nanovo izvoljeni. — In tako je v lepem edinstvu dovršil drugi letni zbor svojo nalogo.

— Dvoje veselih večernic imamo danes omeniti, le žal nam je, da nam prostor ne pripušča, obširnišim biti.

Na sv. Štefana večer je po stari navadi osnoval nevtrudljivi vodja katoliškega rokodelskega društva gosp. prof. dr. Vončina prav prijazno veselico, v kateri se

je pelo in govorilo, nazadnje pa srečkalo za darove, ki so jih prejeli udje te vse hvale vredne družbe. Ker so njeni udje Slovenci in Nemci, se je vsakemu narodu pravica skazala; slišali smo tedaj slovenske in nemške, prav mično izbrane reči. Gosp. dr. Vončina, kateri se vseskoz obnaša kot pravi oče te družbice, kaže vsako leto tako dober takt v izberi večerničnih predmetov, da si je vsigdar očitne hvale gotov, in tako je bilo tudi letos. Škoda le, da je dvorana za toliko radovednih poslušavcov premajhna. Treba bo, da gosp. vodja drugo leto si izberó veči prostor. Sila kola lomi.

— V nedeljo je spet čitavnica naša imela svojo „besedo“. Pa je le spet bilo kaj prijetno! S tremi pesmami (čveterospევom „Nezvesti“, Fleišmanovim, samospევom „Mornar“ Kam. Mašekovim in čveterospევom Šubertovim „Lahko noč“) so nas razveselili g. pevci, — z deklamacijama „Slepec“ od Cegnarja in „Slovenskim dekletam“ od dr. Toman-a pa dva gospoda in z dvema deklamacijama „Legendo“ in „Novoletnico“ Koseskovo gospodičnji, ki ste prvokrat za mizo govornikov se vstopile in tako izvrstno svojo reč opravile, da se je dvorana tresla od ploska, s katerim ste bile njune deklamacii sprejete; kakor je prva s popolnim razumljenjem legende in milim svojim glasom gani la vse, tako je druga krepko povdarjala domorodne čuti, ki kipijo iz Koseskove „Novoletnice“, in navdušila vse. Da sta tudi gospoda dobro rešila svojo nalogo, kazala je glasna pohvala. Globoko v srce je segla v današnji besedi tudi igra narodnih pesem na pišalko in glasovir, s katero sta nas razveselila gospod in gospá, ki sta mogla ponavljati priljubljene narodne melodije, ker pred ni bilo mirú. — Prihodnja nedelja nas spet nova veselica čaka: glediščna kratkočasna igra pod naslovom: „Mož in žena se kregata“, poslovenjena in po naših okoljšinah uravnana iz nemškega „Der häusliche Zwist.“

— Za novo leto je marljivi gospod vrednik „Učitelj. Tovarša“ napravil tudi v slovenskem jeziku pratiko, ki se dá na steno obesti; v Milicovi tiskarnici natisnjeno prodaja Giontini. To je prva tako imenovana „viseča pratika“.

Iz Ljubljane. F. — Upati je, da bo naš slovenski jezik, ki ga poldrugi milijon naših bratov govori, sčasoma naravne pravice dosegel, ki mu gredo, in se v javno življenje malo po malo upeljal; morebiti bomo že v prihodnih deželnih zborih tú in tam ljubo materno besedo čuli. Ker je pa v velikih zborih navada, da se govori posamesnih govornikov brzopisno (štenografično) posnemajo, je sila potrebno, da se stenografija po izvrstni Gabelsberger-jevi sistemi, ki slovanskim narečjem posebno rabi, za naš slovenski jezik prestroji. Gospod Magdič v Zagrebu, rojen Slovenec, je že lani Gabelsberger-jevo sistemo za hrvaški jezik prestrojil, in se je v zagrebškem zboru hrvaščina vrlo stenografično pisala. Nadjamo se tedaj, da se bo kak domoljuben jezikoslovec, ki stenografijo ume, te važne reči brez odloga poprijel, nam Slovencom štenografično sistemo ustrojil in nas razveselil kmalo s to novico.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Cesarjev govor, s katerim je bil prvi državni zbor sklenjen, in iz kterega smo v poslednjem listu poglavniše reči omenili, se je glasil tako-le: „Častiti udje Mojega cesarskega državnega zbora! Z zaupanjem sem vas, cesareviče Mojega rodú, prečastne, svitle in častite ude Mojega državnega zbora krog sebe zbral, da bi začeli delo, po katerem se ima z Božjo pomočjo blagostanje Avstrije stanovitno utemeljiti. Spremljani od blagoslovov Mojih zvestih narodov ste se takrat lotili naloge, katero sem položil v vaše roke po uredbah, ki so bile oživljene z diplomom od 20. oktobra 1860 in z ustavo od 26. februarja 1861.“